

ge service forbedres væsentligt. Statsministeren siger godt nok i flotte taler, at han ikke vil finde sig i, at der f.eks. er ventetid på behandling på sygehusene, og at regeringen over årene har tilført ekstra penge til sygehusene. Men statsministeren bliver jo nødt til at finde sig i det, så længe regeringen ikke har vilje eller evne til at ændre på de planøkonomiske systemer, der forhindrer større effektivitet og lader markedsøkonomiske principper sikre, at ydelserne tilpasser sig borgerne og ikke omvendt.

Hertil kommer, at regeringen har en tyrkertro på, at de gode tider er kommet for at blive, at Europa og især Danmark er helt uafhængig af verden omkring os, at problemerne i Østen og i Rusland ikke påvirker dansk økonomi, og at den økonomiske højkonjunktur varer ved. Men den internationale uro burde få alarmklokkerne til at ringe. Det er helt uansvarligt at tro, at vi i Danmark går ram forbi. Det viser manglende respekt for globale økonomiske sammenhænge.

Finansministeren ved jo godt ligesom alle andre, at problemerne vil være uoverskuelige, hvis eller når højkonjunktoren ebber ud, og de ekstra milliarder skattekrone og afgifter, der alene er konjunkturbestemte, udebliver. Så ved finansministeren godt, at vi ikke vil kunne finansiere de offentlige serviceydelser, som vi i dag bevilger hinanden.

Regeringens ageren her i foråret før og efter folketingsvalget og før og efter EU-afstemningen må nødvendigvis give anledning til en kommentar. Jeg tænker ikke alene på brudte løfter om bruttoskat. Jeg tænker heller ikke alene på Færøbankskandalen, jeg tænker også på brudte løfter i forbindelse med pinsepakken. Vi har en regering med danmarksrekord i løftebrud.

Der er i Folketinget tanker fremme om en ny statsadvokatur. Tænk hvis vi havde en særlig statsadvokatur for brudte politiske løfter, så ville der blive tyndet godt ud på regeringsbænke. Det er egentlig tankevækkende, at vi har en forbrugerombudsmand, der påser, om der nu også er f.eks. 100 gram sardiner i sardindåsen, hvis det står på dåsen, som påser, at der er rejer i rejesalaten, og om varedeklarationen passer til punkt og prikke, for ellers vanker der. Tænk hvis politiske løfter blev afgivet under samme ansvar.

Jeg kan bedre leve med, at der mangler en reje i rejesalaten, end at vi har en regering, der snyder et helt folk; men det har jo desværre vist sig, at der har været det nødvendige antal man-

dater i Folketinget til at sikre regeringen danmarksrekord i løftebrud. De Radikale var tavse, og Socialdemokraterne var sådan, som vi har kendt dem tidligere.

På trods af at det private forbrug er vokset mindre end forventet fra 1993 til 1998, og på trods af at det offentlige forbrug er vokset dobbelt så meget, som regeringen forudsagde – i år over 20 mia. mere end oprindeligt budgetteret – så valgte regeringen på god socialdemokratisk maner at kaste sig over boligejerne, bilejerne og den private opsparing i en sand straffeaktion. Eller som Metals formand, Max Bæhring, sagde i forbindelse med offentliggørelsen af pinsepakken: »Jeg er skuffet over, at regeringen på gammel socialdemokratisk maner vil løse problemerne ved at forhøje skatten for mennesker i arbejde.«

Regeringen fastslog i sit regeringsgrundlag i foråret, at den økonomiske balance mellem boligformerne skal opretholdes. Det blev så udmøntet i pinsepakken med en straffeaktion over for sagesløse boligejere. Beskeden var: Betal 28 mia. kr. mere de næste fire år. Regeringen ville sikre større privat opsparing. Også her blev resultatet i stedet en straffeaktion med ringere vilkår for kapitalpension og 30 mia. kr. i bod i de næste fire år.

Regeringen viste tilsvarende forståelse for, at danske virksomheder fortsat taber markedsandele, og at virksomhedernes konkurrenceevne svækkes i forhold til de lande, vi konkurrerer med. Her var regeringens svar også klart: Nye byrder på virksomhederne, nemlig 10 mia. kr. over de næste fire år, samtidig med at der overføres milliarder af kroner fra virksomhedernes kassebeholdninger til statskassen i forbindelse med stramning af kredittider. Ja, regeringen skal være glad for, at brudte politiske løfter ikke er strafbare.

Nu må vælgerne så straffe regeringen ved næste valg, og det er vel i øvrigt ud fra en demokratisk tankegang heller ikke så galt, at man har den arbejdsdeling, at det er vælgerne, der giver straffen. Det er vel en del af folkestyrets grundidé.

Derfor – vil jeg sige til finansministeren – skal man heller ikke tro, at vi i Venstre er sure, og at vi sætter os tilbage med korslagte arme. Vi accepterer, at der er vedtaget love i Folketinget, som er os inderligt imod, men som vi grundet Folketingets sammensætning ikke har mulighed for at ændre på denne side af et valg.